

Arrest

nr. 203 842 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 november 2015 en dient op 16 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 22 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger. U werd geboren in het jaar 1376 (d.i. 1997-1998). U bent afkomstig uit het dorp Sarcheno van het Sarobi district dat in de Kabul provincie ligt. U bent een soennitische moslim van Pashtu origine. Uw broer, A(...) A(...), was bij het Afghaanse Nationale leger.

Op een zekere dag kwamen de dorpsleiders naar uw vader met de boodschap dat zij van de taliban het bericht hadden gekregen dat uw broer diende te stoppen met werken bij het leger. Uw broer had op dit moment dienst op de militaire basis in Helmand. Uw vader bracht uw broer de volgende dag telefonisch op de hoogte van dit nieuws. Uw broer weigerde echter zijn functie als soldaat op te geven. Vijf of zes maanden later kwam uw broer tijdens zijn verlof naar huis. Nadat hij een avond met vrienden had doorgebracht keerde hij niet naar huis terug. Uw familie informeerde zich bij kennissen en vrienden, bij het plaatselijk ziekenhuis en in het districtshuis of iemand meer info had in verband met uw broer, maar deze zoektocht leidde niet tot resultaat. Tien maanden na de verdwijning van uw broer kreeg uw familie via de dorpsoudsten het bericht dat de taliban de ontvoering van uw broer hadden opgeëist.

Minder dan een maand later kwamen de dorpsleiders opnieuw bij uw familie langs. Ditmaal met de boodschap dat de taliban eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. Uw vader weigerde echter u te laten gaan. U stond achter zijn beslissing. Ongeveer tien dagen later kwamen de dorpsoudsten voor een tweede maal langs met dezelfde eis. Ditmaal gaven ze uw familie de boodschap dat, indien u zich niet bij de taliban aansloot, u zou verdwijnen net als uw broer. Hierna bleef u nog twee dagen in het dorp.

U vertrok uit Sarcheno in de 6de maand van 1394. Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. U was ongeveer twee maanden onderweg. U kwam aan in België op 6 november 2015 en diende op 16 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ook na uw vertrek bleven de dorpsoudsten langskomen bij uw familie om met uw vader te spreken. Ze stuurden waarschuwingen en vroegen uw familie waar u was.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor; uw taskara, een certificaat met betrekking tot het werk van uw broer, een rijbewijs van uw broer in het leger, een bankkaart van uw broer, een enveloppe waarmee de documenten u werden toegestuurd en een attest van immatriculatie uit België.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan geïnterviewd zult worden door leden van de taliban. Zij eisten van u dat u zich bij hen zou aansluiten en hen informatie zou geven over mensen die samenwerken met de Afghaanse overheid, zoals bijvoorbeeld uw broer die bij het Afghaanse leger soldaat was. Indien u zich niet vrijwillig bij hen zou aansluiten, zouden zij u laten verdwijnen zoals zij ook eerder met uw broer gedaan hadden.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Zo verklaarde u dat uw broer soldaat was bij het Afghaanse Nationale leger. U kan echter niet aannemelijk maken dat uw broer daadwerkelijk bij het Afghaanse Nationale leger heeft gewerkt. Volgens uw verklaringen werkte uw broer gedurende vier jaar als soldaat. Hij bleef telkens verschillende maanden op een legerbasis in Helmand, waarna hij voor een periode van 20 dagen tot een maand naar Sarcheno kwam en dan telkens thuis verbleef. De verklaringen die u over het werk van uw broer aflegde konden echter niet overtuigen. Zo vertelde u dat uw broer gedurende de hele tijd dat hij bij het leger

actief was in de provincie Helmand gelegerd was geweest (CGVS p. 6). U verklaarde eveneens dat uw broer als soldaat in het Shaheen Corps had gewerkt (CGVS p. 7). Deze informatie valt echter niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo blijkt immers dat het Shaheen Corps, waar uw broer deel van zou hebben uitgemaakt, actief is in Noord-Afghanistan, waar het basissen en brigades heeft in Mazar-i-Sharif en in Kunduz. Het corps dat gestationeerd is in de provincie Helmand (d.i. Zuid-Afghanistan), wordt het Maiwand Corps genoemd. Gezien u beweerde dat uw broer tijdens zijn militaire carrière van vier jaar heel de tijd gelegerd was in dezelfde provincie en gezien uw eigen interesse voor een loopbaan bij leger (CGVS p. 14) kan dan ook van u verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou zijn van het corps waarin uw broer tewerk gesteld was. Het feit dat u zonder twijfelen de naam noemde van een corps waarvan het allerm minst waarschijnlijk was dat uw broer daar zou hebben gewerkt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas.

Uw verklaringen over het werk en de verantwoordelijkheden van uw broer konden evenmin overtuigen. U verklaarde dat uw broer soldaat was. Gevraagd wat uw broer u vertelde over zijn werk antwoordde u "Niets. Zelfs wanneer ik vroeg, antwoordde hij niet." Gevraagd bij welke operaties uw broer betrokken was, en wat hij precies moest doen antwoordde u van niets te weten. Nogmaals gevraagd naar de taken die uw broer in het leger had, verklaarde u slechts dat hij een soldaat was die deelnam aan operaties. Gevraagd of uw broer dan deelnam aan operaties tegen de taliban, antwoordde u bevestigend, doch kon u hier evenmin iets meer over te vertellen (CGVS p. 6-7). Gezien uw broer vier jaar voor het leger heeft gewerkt lijkt het echter vreemd dat u slechts zulke beperkte verklaringen zou kunnen afleggen omtrent het werk van uw broer. De reden die u hiervoor aanhaalt overtuigt evenmin. Zo verklaarde u dat uw broer u niets over zijn werk zou onthullen gezien niet veel mensen op de hoogte waren van zijn werk als soldaat. Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat heel jullie dorp op de hoogte was van uw broers werk bij het Afghaanse leger. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring (nl. dat uw broer u niets zou hebben verteld aangezien niet veel mensen van zijn werk op de hoogte waren), verklaarde u dat uw dorp slechts uit een 30-40 tal huizen bestond. Deze personen zouden wel op de hoogte zijn van het werk van uw broer, maar de dorpelingen uit de omliggende dorpen zouden niets weten over het werk van uw broer (CGVS p. 6-7). Deze verklaring overtuigt niet. Aangezien u beweerde dat uw broer 4 jaar in het leger heeft gediend en hij in die periode verschillende keren naar huis kwam voor een periode van 20 dagen tot een maand, kan dan ook van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de inhoud en het werk van uw broer. Bovendien is het opmerkelijk dat u het CGVS initieel voorhoudt dat uw broer u niets over zijn werk vertelde, terwijl uit latere verklaringen blijkt dat uw broer u wel degelijk verschillende zaken over zijn werk zou hebben verteld. Zo was u immers op de hoogte van het feit dat uw broer samenwerkte met Amerikaanse soldaten op de basis en wist u eveneens dat uw broer betrokken was bij acties tegen de taliban (CGVS p. 6-7, 16). Het feit dat u slechts zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt over het werk van uw broer doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw broer werkelijk bij het leger zou hebben gewerkt.

Ter staving van het werk van uw broer bij het Afghaanse leger legt u een aantal documenten voor, nl. een attest met betrekking tot de rijopleiding die hij in het leger heeft gevolgd, een bankkaart van de Kabulbank en een attest met betrekking tot de opleiding die hij volgde in het trainingscentrum van Kabul. Deze documenten hebben echter onvoldoende bewijskracht om aan te tonen dat uw broer daadwerkelijk bij het Afghaanse Nationale leger tewerk gesteld was. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Afghanistan met betrekking tot het verkrijgen van documenten wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. Zodoende zijn deze documenten niet van deze aard dat ze de twijfel omtrent het werk van uw broer als soldaat in het leger zouden kunnen rechtzetten.

Gelet op uw weinig aannemelijke verklaringen over het werk van uw broer bij het Afghaanse leger, kan er a priori ook ernstig voorbehoud geplaatst worden bij het asielrelaas dat u ophangt – dit hangt volgens uw verklaringen immers nauw samen (zo zou uw broer omwille van zijn werk door de taliban ontvoerd zijn en zou u door hen gedwongen worden zich bij hen aan te sluiten).

Daarnaast zijn nog een aantal andere elementen op te merken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas weinig goeds doen.

Zo haalde u bij het begin van het gesprek op het CGVS aan dat er verschillende fouten werden gemaakt tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U legde een kopie voor van de CGVS vragenlijst die u in het kader van uw voorafgaand interview op DVZ had ingevuld. Op deze kopie werd

door uw advocaat aangeduid wat fout werd genoteerd tijdens uw eerste gehoor. Op deze kopie werden met een markeerstift de woorden 'dreigbrieven', 'ongeveer 7-8 maanden' en 'broer tijdens gevechten met taliban' aangeduid. Uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS bleek dat uw broer nooit dreigbrieven maar enkel mondelinge boodschappen ontvangen zou hebben (CGVS p. 10, 16), dat hij niet tijdens gevechten met de taliban maar na een avond bij vrienden verdween (CGVS p. 11) en dat hij niet 7-8 maanden voor uw vertrek maar bijna een jaar voor uw vertrek verdween (immers, uw familie zou 10 maanden na de ontvoering van uw broer te weten gekomen zijn dat uw broer door de taliban werd ontvoerd, nog een maand later zou uw vader voor een eerste keer zijn verteld dat u zich bij de taliban diende aan te sluiten, en na dit eerste gesprek bleef u nog 12 dagen in uw dorp) (CGVS p. 11-13). Hoewel u in het begin van het gehoor op het CGVS zelf aanhaalde dat er verschillende fouten gebeurd waren tijdens uw eerste interview op DVZ, is het toch opmerkelijk en lijkt het weinig aannemelijk dat de belangrijkste verklaringen die u aflegde omtrent de verdwijning van uw broer, namelijk de manier waarop hij bedreigd werd, de periode waarin hij verdween en de omstandigheden waarin hij verdween, allemaal verkeerd vertaald of genoteerd zouden zijn geweest tijdens uw gehoor op DVZ. Zodoende lijkt het er sterk op dat u uw initiële verklaringen op de DVZ enkel achteraf aanpast, wat van weinig consistentie getuigt doorheen uw verklaringen.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan de beweringen die u aflegde met betrekking tot het feit dat de taliban u zou hebben proberen te rekruteren. Immers, uw verklaringen omtrent de manier waarop u door de Taliban werd gerekruteerd en bedreigd waren weinig overtuigend. U verklaarde dat de dorpsoudsten bij uw familie langskwamen om te melden dat de taliban naar u vroegen. Indien u zich niet zou willen aansluiten zouden de taliban u doen verdwijnen. U kunt echter niet aannemelijk maken waarom de taliban u zouden vragen zich bij hen aan te sluiten. Zo verklaarde u dat zij uw medewerking wilden, aangezien zij informatie wilden verzamelen over mensen uit verschillende dorpen. U zou hen van informatie moeten voorzien met betrekking tot personen die zich bij het Afghaanse Nationale leger zouden aansluiten (CGVS p. 14-15). Gevraagd waarom de taliban juist u daarvoor nodig had, verklaarde u dat ze niet enkel u maar ook verschillende andere mensen hiernaar vroegen (CGVS p. 15). U verklaarde dat er van uw dorp eveneens mensen door de taliban werden gevraagd. U kon echter slechts één naam geven van een persoon die door de taliban werd gevraagd. Deze persoon bleek daarenboven niet uit uw eigen dorp te komen (CGVS p. 15). Het is dan ook opvallend dat u enerzijds beweert dat er veel mensen door de taliban gerekruteerd werden en dat deze praktijk ook in uw dorp voorkwam, maar dat u er anderzijds niet in slaagt één enkel voorbeeld te geven van dergelijk geval in uw dorp. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat de Taliban bijna uitsluitend uit vrijwilligers bestaan en dat directe dwang bij rekrutering, hoewel er een paar gevallen bekend van zijn, slechts zeer uitzonderlijk zou gebeuren (COI Focus, Afghanistan, rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde p. 7, 9). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat de Taliban u zouden inschakelen voor een taak die makkelijk aan hun aanhangers uit te besteden zou zijn. Tevens lijkt het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban juist u verplicht zouden hebben willen inlijven, en zelfs de moeite zouden hebben genomen nog na uw vertrek naar u te zijn komen vragen. Gezien de verdwijning van uw broer zouden zij immers nooit helemaal zeker kunnen zijn van uw loyaliteit ten opzichte van hen en – zoals eerder reeds vermeld – hebben zij geen moeite om voldoende andere vrijwilligers aan te trekken (COI Focus, Afghanistan, rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde p.5). U kunt dan ook niet aannemelijk maken waarom de Taliban juist u zouden viseren en juist u zouden willen dwingen zich bij hen aan te sluiten.

Volgende vage en inconsistente verklaringen bevestigen bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder.

Zo legde u inconsistente verklaringen af omtrent de periode tussen de bedreigingen die u van de taliban ontving en uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde tijdens uw gehoor op DVZ dat uw vader van dorpsgenoten hoorde dat de taliban u zouden komen halen ongeveer een maand voor uw vertrek. Uw vader zou vervolgens zo snel mogelijk uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat de dorpsoudsten twee keer langskwamen met de boodschap van de taliban om zich bij hen aan te sluiten - tussen dit eerste en tweede bezoek zat er volgens u 10 dagen. Na het tweede bezoek zou u nog twee dagen in uw dorp zijn gebleven en zou u vandaar rechtstreeks uw reis naar Europa gestart zijn (CGVS p. 4-5, 13). Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat u na het eerste gesprek tussen de dorpsoudsten en uw vader waarbij er gevraagd werd dat u zich zou inlijven bij de taliban, nog slechts twaalf dagen in uw dorp bleef. Aangezien uw broer reeds door de taliban zou zijn ontvoerd nadat hij geweigerd had met zijn werk als beroepsmilitair te stoppen, en aangezien uw vader telkens een negatief antwoord gaf op de vraag van de taliban om met

hen samen te werken, kan dan ook verwacht worden dat u de periode na het eerste en tweede contact tussen de dorpsoudsten en uw familie bewust zou hebben beleefd (CGVS p. 13-14). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen omtrent de periode hiertussen: het feit dat u op DVZ verklaart dat er ongeveer een maand tussen de eerste bedreiging en uw vertrek zat, terwijl uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS blijkt dat u na de eerste bedreiging zelfs geen twee weken meer in uw dorp bleef, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien legde u inconsistente verklaringen af omtrent het aantal keer dat de taliban bij u thuis was langs geweest. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u 10 maanden na de verdwijning van uw broer door de taliban werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten. U verklaarde dat uw vader dit weigerde en neen zei, en dit ook voor de tweede en de derde keer (CGVS p. 9). Uit deze verklaringen kan dan ook afgeleid worden dat u drie keer werd gevraagd zich bij de taliban aan te sluiten. Uit de verklaringen die u later tijdens hetzelfde gehoor aflegde blijkt echter dat de dorpsoudsten slechts twee keer bij uw vader kwamen om met hem te spreken over uw rekrutering bij de taliban (CGVS p. 13). Aangezien deze gesprekken tussen de dorpsleiders en uw familie in een korte periode voor uw vertrek plaatsvonden en daarenboven de aanleiding vormden van uw vertrek – u verklaarde immers zelf “We werden de waarschuwingen beu en mijn vader sprak met mijn neef en hij zei hem het is beter dat hij vertrekt van hier.” (CGVS p. 9) kan echter wel van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u enerzijds verklaart na de derde vraag van de taliban te zijn vertrokken om later te beweren dat er slechts twee gesprekken tussen de dorpsoudsten en uw familie in verband met uw rekrutering hebben plaatsgevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit dit alles kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, en aldus blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw taskara bevat immers enkel persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De documenten in verband met het werk van uw broer werden reeds eerder besproken (zie boven). De enveloppe die u voorlegt toont enkel aan dat u documenten vanuit Afghanistan werden toegestuurd, meer niet. Verder legde u nog een attest van immatriculatie voor uit België. Dit document heeft echter geen betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 16 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van de professionele activiteiten van zijn oudere broer het slachtoffer van de gedwongen rekrutering werd.

Verweerster stelt dat door verzoeker geschetste gang van zaken zijn niet geloofwaardig.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker is niet hooggeschoold en het is niet redelijk om hem geen voordeel van twijfel te verlenen.

Het is een algemeen bekend feit dat de familieleden van de mensen die voor overheid werken door de taliban vervolgd worden. Zie op pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR waar het volgende staat:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders,

religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster hecht geen geloof dat verzoeker bij het Afghaanse Nationale leger leger gewerkt heeft.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij een verkeerde korps genoemd heeft waarin zij broer werkte.

Verzoeker is geen soldaat en verweerster gebruikt ten onrechte dit element om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende paragraaf in de bestreden beslissing waarin het volgende staat:

'Niets zelfs wanneer ik vroeg, antwoordde hij niet'.

Verweerster heeft deze zin gebruikt om verzoeker kwalijk te nemen waarom hij geen antwoord kon geven over de verantwoordelijkheden van verzoekers broer. Verweerder heeft echter nagelaten om deze zin te gebruiken om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen wat betreft de verkeerde naam van de korps.

Een bewijs dat dit onderzoek eenzijdig – met oog om tot een negatieve beslissing te komen – uitgevoerd is.

Een ander bewijs dat verweerster geforceerd op zoek gegaan is naar inconsistentie is het volgende:

Verzoeker wist wel dat zijn broer tegen Taliban vocht en dat ze met de Amerikanen samenwerkte.

Verweerster heeft deze uitleg gebruikt om te stellen dat verzoeker wel dingen gehoord heeft van zijn broer.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat zelfs een kind van 10 jaar in Afghanistan weet dat het leger tegen Taliban vecht en dat het leger samenwerkt met de buitenlandse troepen en Amerikanen.

Hoe kortzichtig een mens kan zijn.

Het woord 'kan' is niet juist in dit geval. Het is beter als wij stellen hoe kortzichtig een persoon doelbewust wel zijn.

Men trekt de geloofwaardigheid van een asielzoeker in twijfel wanneer hij verklaringen aflegt die ongeloofwaardig klinkt voor iedere persoon.

Uw Raad mag tijdens de zitting aan mensen die voor en na verzoekers gehoord worden en die geen familieleden hebben die voor het leger werken de volgende vraag stellen:

Tegen wie vecht het ANA?

Werkt het ANA samen met de Amerikanen?

Uw Raad zal vaststellen dat al Afghanen op de hoogte is van dit feit. Dat verweerster niet op de hoogte is of doet alsof ze niet op de hoogte is, is een bewijs dat ze doelbewust tot een negatieve conclusie wou komen.

Uw Raad stelt altijd dat een dossierbehandelaar objectief is en dat hij geen belang heeft in de uitkomst van een asielaanvraag.

De raadsman van verzoeker hoopt dat dit een geval is waarin uw Raad kan zien dat het niet altijd het geval is.

In de formaliteit moet iedere PO objectief zijn. In praktijk is het anders!!!

Verweerster veegt alle documenten uit de tafel omdat verzoeker niet veel wist over werkt van zijn broer.

Hoe diep ze zich vergiste heeft verzoekers raadsman al uitgelegd in dit verzoekschrift.

Het is de plicht van verweerster om op een deftige en menselijke wijze te motiveren waarom ze geen rekening houdt met de voorgelegde documenten.

Het is niet lang geduurd tot verweerster zichzelf verraadde door het volgende te stellen:

Gelet op uw weinig aannemelijke verklaringen over het werk van uw broer bij het Afghaanse leger, kan er a priori ook ernstig voorbehoud geplaatst worden bij het asielrelaas dat u ophangt.

Het taalgebruik – dat u ophangt – verraadde ook verweerster. Verweerster heeft dit onderzoek niet op een deftige wijze uitgevoerd.

Verweerster gaat verder om zichzelf te overtuigen dat ze goed bezig is. Zo neemt ze verzoeker kwalijk waarom hij fouten die bij de DVZ plaatsvond verbeterd heeft.

Verweerster vraagt dit in elk gehoor om zeker te zijn dat er geen fouten gebeurd zijn bij de DVZ.

Wanneer men eerlijk blijft en de fouten verbeterd dan wordt men gestraft door verweerster.

Verweerster kon evengoed het verhaal volgen dat hij bij de DVZ gezegd heeft. Hij wist elk woord dat in de vragenlijst van het CGVS ingevuld bij de DVZ stond.

Verzoeker bleef eerlijk en voor eerlijkheid werd hij gestraft.

Een mooi voorbeeld voor mensen die de waarheid vertellen en eventuele fouten willen verbeteren voor het gehoor begint.

Verweerster zegt aan hen: doe dit nooit want ik zal u straffen. Ik zal deze verbetering tegen u gebruiken.

Ga voort met wat in uw verklaringen bij de DVZ staat.

DIT IS ONZE ASIELINSTANTIE DIE JAMMER GENOEG ZELDEN DOOR UW RAAD VEROORDEELD WORDT VOOR DERGELIJKE WANPRAKTIJKEN!!!

Verweerster gelooft niet dat verzoeker het slachtoffer is geworden van de gedwongen rekrutering.

Verzoeker gaf een voorbeeld van een persoon die het slachtoffer is geworden van de gedwongen rekrutering maar verweerster vindt dit niet voldoende.

In het begin van het gehoor stelt ze dat als u het antwoord op bepaalde vragen niet kent dan moet geen antwoorden verzinnen. Zeg gewoon dat u dat niet weet en dit is ok.

Wanneer u het advies van verweerster in praktijk volgt, wordt u dat gestraft.

Verweerster maakt zich schuldig aan het verlenen van misleidende informatie.

Verzoeker kon evengoed een paar namen noemen in zijn dorp om zo verweerster te overtuigen dat gedwongen rekrutering in zijn dorp voorkomt.

Verzoeker heeft dit niet gedaan en werd gestraft.

Verweerster verwijst naar haar landeninformatie en stelt dat gedwongen rekruteringen uitzonderlijk voorkomt.

Verweerster kwam tot de conclusie dat verzoeker niet onder deze uitzonderingen valt omdat hij slechts een voorbeeld gaf over de gedwongen rekrutering.

Verweerster stelt verkeerdelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over het aantal keren dat taliban bij hem thuis was langs geweest.

Verzoeker zal eerste 3 keren gezegd hebben en daarna 2 keren.

Verweerster maakt zich schuldig aan een verkeerde lezing van het gehoorverslag.

maakt zich schuldig aan afleidingen zonder duidelijkheid te vragen over de cruciale punten.

Verzoeker zei dat hij gevraagd was door de taliban. Hoe hij gevraagd was, door wie en waar kan niet 'afgeleid' worden van de motivering van de beslissing.

Wij weten niet de taliban 3 keer langs gekomen of 1 keer. We weten niet of de eerste keer taliban langs gekomen waren en de 2de en 3de hebben ze de dorpsoudsten schakelden.

Men mag verwachten dat verweerster correcte vragen stelde om dit helder te maken.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van functie van zijn broer

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Verzoeker behoort tot een familie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerster is in de war bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire beschermingsstatus op basis van C - grond!

Verweerster geeft toe dat in district Surobi conflict gerelateerd geweld bestaat maar laat na om te motiveren waarom verzoeker geen sub bescherming krijgt.

Verzoeker heeft de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus op een zeer bizarre en gebrekkige wijze 'onderzocht'."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en

leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst in 2015 te zijn ontvlucht uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij stelt dat haar broer bij het Afghaans nationaal leger was en dat de taliban op gegeven moment via het dorpshoofd aan haar vader lieten weten dat haar broer zijn job bij het leger diende op te geven. De vader van de verzoekende partij zou haar broer, die zich op dat moment op zijn werkplaats in Helmand zou hebben bevonden, hier de volgende dag telefonisch van op de hoogte hebben gebracht. Haar broer zou resoluut geweigerd hebben aan de oproep van de taliban gehoor te geven. Vijf of zes maanden later zou verzoekers broer tijdens zijn verlof vermist zijn geraakt na een bezoek aan verzoekers burelen. Tien maanden na de verdwijning zou de familie van de verzoekende partij via het dorpshoofd het bericht hebben gekregen dat de taliban haar broer ontvoerden. Minder dan een maand later zou het dorpshoofd verzoekers vader hebben gecontacteerd met de boodschap dat de taliban eisten dat de verzoekende partij zich bij hen zou aansluiten, waarop haar vader zou hebben geantwoord dat dit onmogelijk was. Tien dagen later zouden de taliban hun eis opnieuw aan verzoekers vader hebben overgemaakt, dit keer met de boodschap dat indien de verzoekende partij zich niet zou aansluiten, zij net zoals haar broer zou verdwijnen. De verzoekende partij zou vervolgens nog twee dagen in haar dorp zijn gebleven alvorens dit te verlaten en haar tocht naar Europa aan te vatten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft neergelegd ter staving van het werk van haar broer bij het Afghaanse leger. Nog daargelaten de vraag of al dan niet geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de functie en activiteiten van zijn broer, dient te worden vastgesteld dat deze documenten geen betrekking hebben op de feiten die de verzoekende partij ertoe zouden hebben aanzet haar land van herkomst te verlaten. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen enkel document neerlegt ter staving van haar verklaringen hierover. Bij ontstentenis van bewijskrachtige stukken dienen de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming te worden geanalyseerd teneinde de waarachtigheid ervan te beoordelen. Aan verzoekers verklaringen over de feiten die ten grondslag zouden liggen aan zijn beweerde vrees voor vervolging

kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen geloof hechten, omwille van volgende redenen.

Vooreerst maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de taliban zouden hebben geprobeerd haar te rekruteren. Uit informatie die werd opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de taliban in Afghanistan bijna uitsluitend uit vrijwilligers bestaan en dat directe dwang bij rekrutering, hoewel er enkele gevallen van bekend zijn, slechts zeer uitzonderlijk zou voorkomen (stuk 18, Landeninformatie, nr. 3: COI Focus "Afghanistan – Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde" van 17 februari 2014). Er kan in het licht van deze informatie van de verzoekende partij worden verwacht dat zij op overtuigende wijze kan toelichten waarom de taliban uitgerekend háár zouden viseren en willen dwingen om zich bij hen aan te sluiten. Zij blijft desbetreffend echter in gebreke. De verzoekende partij verklaarde dat de taliban haar medewerking nodig hadden om informatie te verzamelen over mensen uit verschillende dorpen. De verzoekende partij zou hen van informatie hebben moeten voorzien met betrekking tot personen die zich bij het Afghaans nationaal leger zouden aansluiten. Gevraagd waarom de taliban juist de verzoekende partij daarvoor zouden nodig hebben, verklaarde zij dat zij dit niet enkel haar maar ook andere mensen vroegen. Zij verklaarde dat veel andere mensen uit haar dorp door de taliban werden gevraagd. Gevraagd naar namen van deze mensen, kon de verzoekende partij echter slechts één naam noemen, daarenboven van iemand uit een ander dorp. Het verweer dat de verzoekende partij het advies om geen antwoorden te verzinnen heeft gevolgd doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar algemene bewering dat vele mensen uit haar dorp door de taliban werden benaderd en vermist raakten niet kon staven aan de hand van een concreet voorbeeld (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). In de mate dat uit voormelde informatie over de rekruteringspraktijken van de taliban blijkt dat zij in staat zijn voldoende vrijwilligers aan te trekken, houdt het overigens geen steek dat de taliban zoveel moeite zouden doen om als informant iemand te rekruteren van wiens loyaliteit zij gelet op de verdwijning van diens broer nooit helemaal zeker zouden kunnen zijn.

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal vage en inconsistente verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot kernelementen van haar relaas. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende vastgesteld:

"Zo legde u inconsistente verklaringen af omtrent de periode tussen de bedreigingen die u van de taliban ontving en uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde tijdens uw gehoor op DVZ dat uw vader van dorpsgenoten hoorde dat de taliban u zouden komen halen ongeveer een maand voor uw vertrek. Uw vader zou vervolgens zo snel mogelijk uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat de dorpsoudsten twee keer langskwamen met de boodschap van de taliban om zich bij hen aan te sluiten - tussen dit eerste en tweede bezoek zat er volgens u 10 dagen. Na het tweede bezoek zou u nog twee dagen in uw dorp zijn gebleven en zou u vandaar rechtstreeks uw reis naar Europa gestart zijn (CGVS p. 4-5, 13). Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat u na het eerste gesprek tussen de dorpsoudsten en uw vader waarbij er gevraagd werd dat u zich zou inlijven bij de taliban, nog slechts twaalf dagen in uw dorp bleef. Aangezien uw broer reeds door de taliban zou zijn ontvoerd nadat hij geweigerd had met zijn werk als beroepsmilitair te stoppen, en aangezien uw vader telkens een negatief antwoord gaf op de vraag van de taliban om met hen samen te werken, kan dan ook verwacht worden dat u de periode na het eerste en tweede contact tussen de dorpsoudsten en uw familie bewust zou hebben beleefd (CGVS p. 13-14). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen omtrent de periode hiertussen: het feit dat u op DVZ verklaart dat er ongeveer een maand tussen de eerste bedreiging en uw vertrek zat, terwijl uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS blijkt dat u na de eerste bedreiging zelfs geen twee weken meer in uw dorp bleef, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien legde u inconsistente verklaringen af omtrent het aantal keer dat de taliban bij u thuis was langs geweest. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u 10 maanden na de verdwijning van uw broer door de taliban werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten. U verklaarde dat uw vader dit weigerde en neen zei, en dit ook voor de tweede en de derde keer (CGVS p. 9). Uit deze verklaringen kan dan ook afgeleid worden dat u drie keer werd gevraagd zich bij de taliban aan te sluiten. Uit de verklaringen die u later tijdens hetzelfde gehoor aflegde blijkt echter dat de dorpsoudsten slechts twee keer bij uw vader kwamen om met hem te spreken over uw rekrutering bij de taliban (CGVS p. 13). Aangezien deze gesprekken tussen de dorpsleiders en uw familie in een korte periode voor uw vertrek plaatsvonden en daarenboven de aanleiding vormden van uw vertrek – u verklaarde immers zelf "We werden de waarschuwingen beu en mijn vader sprak met mijn neef en hij zei hem het is beter dat hij vertrekt van hier." (CGVS p. 9) kan echter wel van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u enerzijds verklaart na de derde vraag van de taliban te zijn vertrokken om

later te beweren dat er slechts twee gesprekken tussen de dorpsoudsten en uw familie in verband met uw rekrutering hebben plaatsgevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”.

Bovenstaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Het verweer als zou de verwerende partij nagelaten hebben de verzoekende partij duidelijkheid te vragen met betrekking tot de elementen waarover zij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd, is niet afdoend. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming om in het kader van zijn procedure correcte en coherente verklaringen af te leggen over zijn asielrelaas. De verzoekende partij laat overigens na om in haar verzoekschrift opheldering te bieden over haar inconsistente verklaringen.

Er dient tot slot te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar relaas zoals neergeschreven in het verslag van haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op bepaalde punten wijzigt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar niet aannemelijk maakt dat de betrokken verklaringen tijdens het eerste gehoor verkeerd werden genoteerd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht als volgt gemotiveerd:

“Zo haalde u bij het begin van het gesprek op het CGVS aan dat er verschillende fouten werden gemaakt tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U legde een kopie voor van de CGVS vragenlijst die u in het kader van uw voorafgaand interview op DVZ had ingevuld. Op deze kopie werd door uw advocaat aangeduid wat fout werd genoteerd tijdens uw eerste gehoor. Op deze kopie werden met een markeerstift de woorden ‘dreigbrieven’, ‘ongeveer 7-8 maanden’ en ‘broer tijdens gevechten met taliban’ aangeduid. Uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS bleek dat uw broer nooit dreigbrieven maar enkel mondelinge boodschappen ontvangen zou hebben (CGVS p. 10, 16), dat hij niet tijdens gevechten met de taliban maar na een avond bij vrienden verdween (CGVS p. 11) en dat hij niet 7-8 maanden voor uw vertrek maar bijna een jaar voor uw vertrek verdween (immers, uw familie zou 10 maanden na de ontvoering van uw broer te weten gekomen zijn dat uw broer door de taliban werd ontvoerd, nog een maand later zou uw vader voor een eerste keer zijn verteld dat u zich bij de taliban diende aan te sluiten, en na dit eerste gesprek bleef u nog 12 dagen in uw dorp) (CGVS p. 11-13). Hoewel u in het begin van het gehoor op het CGVS zelf aanhaalde dat er verschillende fouten gebeurd waren tijdens uw eerste interview op DVZ, is het toch opmerkelijk en lijkt het weinig aannemelijk dat de belangrijkste verklaringen die u aflegde omtrent de verdwijning van uw broer, namelijk de manier waarop hij bedreigd werd, de periode waarin hij verdween en de omstandigheden waarin hij verdween, allemaal verkeerd vertaald of genoteerd zouden zijn geweest tijdens uw gehoor op DVZ. Zodoende lijkt het er sterk op dat u uw initiële verklaringen op de DVZ enkel achteraf aanpast, wat van weinig consistentie getuigt doorheen uw verklaringen.”

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat zij haar verklaringen louter verbeterd en niet gewijzigd heeft, maar maakt dit niet aannemelijk.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over haar asielrelaas naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

Waar de verzoekende partij haar laaggeschooldheid aanvoert ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen, overtuigt zij evenmin. Zelfs van laaggeschoolde personen mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of de verzoekende partij zou verhinderen om haar asielrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het louter verwijzen naar een risicoprofiel, *in casu* dat van familieleden van personen die voor de overheid werken, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt in de bestreden beslissing, gelet op bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie van de provincie Kaboel, wel degelijk gemotiveerd waarom het geweld in het district Surobi de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigt. Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS